

Daniels Bog - Nummer niogfyrre

Åbenbaring af sandheder: Midnatsråbet, islams rolle og den endelige prøveproces i de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-01-13

Forøgelsen af kundskab, som blev frembragt, da synet ved Ulai-floden blev åbnet i 1798, frembragte en prøvelsesproces, som nåede sit klimaks i Midnatsråbets bevægelse i 1844. De sidste dages Midnatsråd, som nu bliver åbnet, er blevet fremstillet ved denne historie og indbefatter netop de samme prøvende sandheder som i den historie; thi Midnatsråbets budskab, som nu bliver åbnet, er en genoprettelse af Millers juveler.

„De sandheder, som vi modtog i 1841, '42, '43 og '44, skal nu studeres og forkyndes. Den første, den anden og den tredje engels budskaber vil i fremtiden blive forkyndt med høj røst. De vil blive givet med alvorlig beslutsomhed og i Åndens kraft.“ Manuscript Releases, bind 15, 371.

Det primære tema i vor tids profetiske budskab om Midnatsråbet er islams rolle som det tredje ve. Islams tre veer er alle fremstillet på Habakkuks to tavler. Midnatsråbets budskab i de sidste dage begyndte at blive forseglingmæssigt åbnet ved skuffelsen den 18. juli 2020, da de sidste dages ventetid indtrådte. Ligesom Midnatsråbets budskab i milleritternes historie udvikles de sidste dages budskab gradvist, indtil det når det punkt, som er fremstillet ved lejr mødet i Exeter. På det tidspunkt har jomfruerne enten olien, eller også har de den ikke.

Esajas udtalelse af ve over de spottere, som hersker over Jerusalems folk, viser, at synet er blevet for Efraims drankere som en bog, der er forseglet. I Esajas' passage skal det værk, hvorved et satanisk symbol forvandles til et gudfrygtigt symbol, sådan som det er blevet udført i adventismens historie, agtes for pottemagerler. Dette værk bestod i at fastslå definitionen af „det daglige“ som et symbol på Kristus, når det i virkeligheden er et symbol på Satan. Da Daniel anvendte ordet „tamid“ som et symbol på hedenskabet, valgte han ordet med et symbolsk formål, for ordet betyder „stadig“!

Der er tre magter, som leder verden til Harmagedon, og den første af disse tre magter er dragen (hedenskabet). Dragen begyndte sin krig mod Gud i himlen. Dragen fortsætter denne krig indtil afslutningen på det tusindårige millennium, hvor han til sidst bliver tilintetgjort.

Og når de tusind år er til ende, skal Satan løses af sit fængsel og gå ud for at forføre folkene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til krig; og deres tal er som havets sand. Og de drog op over jordens vide flade og omringede de helliges lejr og den elskede stad; og ild kom ned fra Gud fra himmelen og fortærede dem. Og Djævelen, som forførte dem, blev kastet i søen med ild og svovl, hvor også dyret og den falske profet er, og de skal pines dag og nat i evighedernes evigheder. Åbenbaringen 20:7–10.

Dyret (pavedømmet), som er den anden af de tre magter, der fører verden til Harmagedon, og den falske profet (De Forenede Stater), den tredje af disse tre magter, trådte begge frem i historien efter korsets historie, og begge tilintetgøres ved Kristi genkomst.

Og dyret blev grebet, og med det den falske profet, som gjorde tegn for dets øjne, hvormed han forførte dem, der havde taget dyrets mærke, og dem, der tilbad dets billede. Disse to blev begge kastet levende i ildsøen, som brænder med svovl. Åbenbaringen 19:20.

Da Daniel valgte det hebraiske ord „tamid“ („det stadige“) som et symbol på hedenskabet (Satan), valgte han et ord, der angav, at det er Satan, som bestandig har kæmpet imod Gud. De to andre magter er kun aktive i deres krigsførelse mod Gud i bestemte tidsperioder. Daniels valg af ordet „tamid“ („det stadige“) var bevidst og præcist.

Idet Esajas' beretning om ve over dem, over hvem Herren udgød den dybe søvns ånd og lukkede deres øjne, fortsætter fra kapitel otteogtyve ind i kapitel tredive, nedskriver han:

Gå nu hen og skriv det op foran dem på en tavle og tegn det op i en bog, så det kan stå for kommende tider til evig tid: For dette er et genstridigt folk, løgnagtige børn, børn, som ikke vil høre Herrens lov; som siger til seerne: »Se ikke,« og til profeterne: »Profetér ikke for os, hvad ret er; tal glatte ord til os, profetér bedrag; vig bort fra vejen, drej af fra stien, lad Israels Hellige forsvinde for vort åsyn.« Derfor, således siger Israels Hellige: Fordi I foragter dette ord og stoler på undertrykkelse og forvredenhed og støtter jer til det, derfor skal denne misgerning blive for jer som et brud, der står rede til at falde, en udbuling i en høj mur, hvis sammenstyrtning kommer pludseligt, på ét øjeblik. Og han skal sønderbryde den, som man sønderbryder pottemagerens kar, der knuses til stumper; han skal ikke skåne, så der blandt dets skår ikke findes et skår til at tage ild fra arnen med eller til at øse vand med fra gruben. For således siger den Herre Gud, Israels Hellige: Ved omvendelse og ro skal I frelses; i stilhed og tillid skal jeres styrke være; men I ville ikke. Esajas 30:8–15.

Den „tavle“, som er skrevet, er tavlerne i Habakkuks andet kapitel, som var udformet, så de, der læste dem, kunne „løbe“ og udbrede budskabet. Den „bog“, som gjorde „notat“ om „tavlen“, er Habakkuk. „Tavlen“ fra Habakkuks „bog“ repræsenterer en prøvelsesproces, som åbenbarer „et genstridigt folk, løgnagtige børn, børn, der ikke vil høre Herrens lov.“ Det „genstridige folk“, som nægter at „høre“, er dem i Jeremias, som nægter at høre lyden af vægterens basun.

Jeg satte også vægttere over jer og sagde: Lyt til basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke lytte. Jeremias 6:17.

De genstridige er dem i Esajas' historie og også i Kristi historie, som ikke ville høre.

Og han sagde: Gå og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå; og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør dets ører tunge, og tilluk dets øjne, for at det ikke skal se med sine øjne og høre med sine ører og forstå med sit hjerte og omvende sig og blive helbredt. Esajas 6:9, 10.

Esajas døve oprørere kan „høre“, men de „hører“ ikke, og deres nægtelse af at „høre“ identificerer, at de „forstår ikke“. Det er Daniels ugudelige, som også er Matthæus' tåbelige jomfruer, der ikke

forstår den forøgelse af kundskab, som er fremstillet på „tavlen“ og omtalt i Habakkuks „bog“. Hvis Esajas' døve oprørere ville høre, kunne de blive omvendt og helbredt, men deres hjerte er fedt, så de ikke kan forstå Midnatsråbets budskab. Jesus gav et andet vidne om de døve oprørere.

Og disciplene kom og sagde til ham: »Hvorfor taler du til dem i lignelser?« Han svarede og sagde til dem: »Fordi det er givet jer at kende himmerigets hemmeligheder, men dem er det ikke givet. For enhver, som har, ham skal der gives, og han skal have overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser: fordi de, skønt de ser, ikke ser, og skønt de hører, ikke hører og heller ikke forstår. Og på dem opfyldes Esajas' profeti, som siger: Med øret skal I høre og dog ikke forstå, og med øjnene skal I se og dog ikke indse. For dette folks hjerte er blevet forhærdet, og tungt hører de med ørerne, og deres øjne har de lukket, for at de ikke på noget tidspunkt skal se med øjnene og høre med ørerne og forstå med hjertet og omvende sig, så jeg kunne helbrede dem. Men salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det, og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det.« Matthæus 13:10–17.

De vise forstår lignelsernes mysterium, som er sandhed fremstillet linje på linje. De vise er salige, for de ser og hører, og både de vise og de salige er fremstillet i Daniels bog, kapitel tolv. De „vise“ er dem, som forstår (med deres hjerter) kundskabens tiltagelse, fremstillet ved det „bord“, som er blevet bemærket i Habakkuks „bog“, og de „salige“ er dem, som venter.

Og han sagde: Gå bort, Daniel; thi ordene skal holdes skjulte og besegles indtil endetiden. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det. Og fra den tid, da det stadige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed opstilles, skal der være tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som bier og når til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Daniel 12:9–13.

Milleriterne forstod med rette, at de tusind tre hundrede og fem og tredive dage begyndte, da hedenskabet („det daglige“) blev „taget bort“ i året 508. Velsignelsen blev lovet dem, som ventede i 1843. Ordet „kommer“ i stedet betyder „berører“. Året 1843 „berørte“ året 1844, da det gik til ende. Da året 1843 var til ende, indtraf Habakkuks „forhalingstid“, og en velsignelse blev udtalt over dem, som ventede, således som det var befalet i den „bog“, der omtalte „tavlerne“. Habakkuks „bog“ befalede dem at „vente“ på synet.

Daniel identificerer historien fra 1798 (endetiden), da hans bog blev åbnet, og der da blev frembragt en trefoldig prøvelsesproces (renset og gjort hvide og prøvet). Denne proces nåede sin afslutning i åbenbaringen af den skjulte historie om de syv tordener. Denne skjulte historie er sandhedens tre vejmærker, fremstillet ved den første skuffelse, midnatsråbets budskab og den store skuffelse. Velsignelsen ved at nå frem til den første skuffelse repræsenterer en trefoldig prøvelsesproces ved afslutningen af historien fra 1798 til 1844.

Historien fra 1798 og frem til den store skuffelse i 1844 er et forbillede på historien fra 1989 og frem til den snart kommende søndagslov. Der er lovet en velsignelse til dem, som venter på synet,

der begyndte at tøve ved den første skuffelse. De „vise“ i Daniel 12 er dem, som er „velsignede“, og som „venter“. De ugudelige er dem, som ikke „hører“ med deres hjerter, og som ikke „ser“. Hele Millerbevægelsens erfaring er sammenfattet i Daniels fire vers, og disse vers fremstiller også historien om beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind.

Den hellige historie, som fremstilles i disse fire vers, forudsætter en forståelse af den kundskabsforøgelse, som blev fremstillet på Habakkuks tavler, og den kundskabsforøgelse, som Jesus påpegede, idet Han underviste ved hjælp af metodikken linje på linje. Han fremførte lignelse efter lignelse for at forklare profetiens mysterium for „de vise“. „De ugudelige“ i Daniel 12 forstår ikke, og i 2 Thessalonikerbrev, kapitel 2, fremstilles deres mangel på forståelse som et had til sandheden, hvilket fremkalder en kraftig vildfarelse. Den sandhed, som de ugudelige ikke elsker i Paulus' brev, var „det daglige“, og i Daniels fire vers er den profetiske sandhed, som specifikt identificeres, „det daglige“.

Jesus fortalte disciplene, at de var salige, og dermed stillede han dem i kontrast til dem i Esajas, som nægtede at se og høre, for at de kunne blive omvendt. De, som er salige i Daniel tolv, er dem, som venter. De fire vers i Daniel kapitel tolv, og også opfyldelsen af disse vers i milleritternes historie, og også kontrasten i Esajas til en klasse, som nægtede at høre og se, og også den selvsamme sondring mellem de to klasser ved Kristus, peger alle frem mod den skjulte historie om de syv tordener, som ankom den 18. juli 2020. Den endelige prøvelsesproces i milleritternes historie, som begyndte ved den første skuffelse, bliver nu gentaget. Nogle vil se, og andre vil nægte at se.

„Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu gøres kraftfuldt gældende, for der er mange mennesker, som har mistet deres orientering. Budskaberne skal bringes til alle menighederne.“

„Kristus sagde: ‘Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, I ser, og har ikke set det, og at høre det, I hører, og har ikke hørt det’ [Mattæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så det, der blev set i 1843 og 1844.

“Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; afslutningsværket må fuldbyrdes. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, og det vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå på sin plads for at aflægge sit vidnesbyrd.” Manuscript Releases, bind 21, 437.

William Miller blev af engle ledt til at forstå, at „det daglige“ var et symbol på det hedenske Rom. Søster White bekræftede direkte, at han havde ret i denne forståelse. Denne forståelse, som var fremstillet på de „tavler“, der omtales i Habakkuks „bog“, er „for den kommende tid“. Afløsningen af forseglingen på denne „bog“ åbenbarer „genstridige, løgnagtige børn“. „Børn“ er et symbol på den sidste generation, så „den kommende tid“ i Esajas' passage er specifikt markeret som de sidste dage af den undersøgende dom.

Esajas fastslår, at de „løgnagtige børn“ vil forkaste det profetiske budskab, som fremstilles på „tavlen“, og som er nedskrevet i „bogen“, for de siger „til seerne: Se ikke! og til profeterne: Profetér ikke for os det, som er ret; tal til os glatte ord, profetér bedrag.“ I 1863 begyndte den laodikeiske adventisme en tiltagende proces med at opfylde de løgnagtige børns anmodning. Dette værk fremstilles af Esajas som en forkastelse af de gamle stier, Miller-bevægelsens grundvolde, for de sagde: „Vig bort fra vejen, bøj af fra stien, lad Israels Hellige ophøre med at være for vort åsyn.“ Stien, som er vejen, er Jeremias' gamle stier.

Så siger Herren: Stå ved vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Jeremias 6,16.

De „løgnagtige børns“ forkastelse af Jeremias' „gamle stier“ er en forkastelse af Midnatsråbets budskab, hvor „hvile“ findes, hvilket også er den „hvile og vederkvægelse“, som de ikke ville høre om hos Esajas, og som også er vederkvæelsen i budskabet om den sildige regn. Dette budskab er Midnatsråbets budskab, som fremstilles i milleritternes historie og illustreres på de „tavler“, der omtales i en „bog“. De løgnagtige børns forkastelse af Midnatsråbets budskab fremstilles ved deres ønske om at „få Israels Hellige til at vige bort fra deres åsyn“. Ellen Whites første syn, som Alfa og Omega med sikkerhed ville benytte til at fremstille enden, identificerer de retfærdiges sti, markerer lyset ved dens begyndelse og viser, hvem det er, der leder „de vise“ til stiens ende.

„De havde et klart lys opstillet bag sig ved begyndelsen af stien, hvilket en engel fortalte mig var »midnatsråbet«. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, for at de ikke skulle snuble.“

„Hvis de holdt deres øjne fæstet på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til staden, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at staden var langt borte, og at de havde forventet at være kommet ind i den tidligere. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm udgik et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: 'Halleluja!' Andre fornægtede overilet lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ført dem så langt ud. Lyset bag dem slukkede og efterlod deres fødder i fuldkomment mørke, og de snublede og mistede både målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og ugudelige verden nedenfor.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Det var Midnatsråbets lys i begyndelsen og ved afslutningen. Det var Jesus (Israels Hellige), som de ønskede skulle ophøre med at være foran dem. Lyset fra Jesu herlige højre arm var Midnatsråbets lys, således som det blev fremstillet på de „tavler“, der var omtalt i „bogen“. De „løgnagtige børns“ forkastelse af Kristi Midnatsråbs budskab og af den sti, de skulle vandre på, bragte Guds dom over dem, idet de faldt af stien. Den „høje mur“, som pludselig brydes ned, er „muren“ for adskillelsen mellem kirke og stat, som ødelægges ved den snart kommende søndagslov. Den dom kommer „pludselig, på et øjeblik“, og den vil være „som når pottemagerens kar knuses og sønderslås“. Det er den dom, som er forbundet med at vende det sataniske symbol på „det daglige“ på hovedet og identificere det som et symbol på Kristus.

Sandelig, jeres omvendning af alting skal regnes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:16.

„Det daglige“ er den profetiske sandhed, som sammenbinder de fire vers i Daniel 12, der identificerer forskellen mellem de ugudelige og de vise. „Det daglige“ er den sandhed, som hades af dem, der modtager en kraftig vildfarelse i 2 Thessalonikerbrev. „Det daglige“ repræsenterer de „løgnagtige børns“ ønske om at få Israels Hellige ud af deres vej. Og deres straf fremstilles ved sønderslagningen af en pottemagers kar, og det, som bliver tilbage, er en illustration af de tåbelige jomfruers fortabte tilstand; for blandt de brudte og tilbageværende stykker af det knuste pottemagers kar „skal der ikke findes“ „et skår til at tage ild fra arnen eller øse vand med af brønden.“

Både „ild“ og „vand“ er symboler på Helligånden, ligesom olien i lignelsen om de ti jomfruer er det. Når Midnatsråbet pludseligt lyder i et øjeblik, sådan som det gjorde ved lejr mødet i Exeter i august 1844, vil det være umuligt for „løgnagtige børn“ at finde nogen olie (vand eller ild). De blev kaldet til at „vende tilbage“ efter den første skuffelse, sådan som Jeremias gjorde, men de nægtede.

Dine ord blev fundet, og jeg åd dem; og dit ord blev mig til mit hjertes fryd og glæde; thi jeg er kaldet ved dit navn, Herre, hærskarers Gud. Jeg sad ikke i spotternes forsamling, ej heller frydede jeg mig; jeg sad ene på grund af din hånd; thi du har fyldt mig med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende, og mit sår uhelbredeligt, så det nægter at læges? Vil du da være for mig som en svigefuld bæk, som vand, der svigter? Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit åsyn; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund; de skal vende tilbage til dig, men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af bronze for dette folk; og de skal kæmpe imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil løskøbe dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:16–21.

Jeremias repræsenterer dem, som vendte tilbage efter den første skuffelse. Dem, som gik ind i arbejdet med at skille „det dyrebare fra det ringe“ for at „stå for“ Herren og være Herrens „mund“. Det er dem, som repræsenteres ved Daniel i kapitel ni, idet de forstod deres adspredte tilstand og derefter bad bønnen fra Tredje Mosebog seksogtyve. Det er dem, som repræsenteres ved Daniels, Jeremias og Habakkuks vægttere, hvilke stilles i kontrast til „løgnagtige børn“. De „løgnagtige børn“ blev også tiltalt af „Israels Hellige“, da Han sagde: „ved omvendelse og ro skulle I frelses; i stilhed og tillid skulle jeres styrke være; men I ville ikke“.

Millers juveler er de sandheder, der er fremstillet på Habakkuks tavler, og som repræsenterer prøven i Midnatsråbets budskab, der frembringer to klasser af tilbedere. Symbolet på det oprør, der kommer til syne imod disse juveler, er „det daglige“. Miller havde ret i sin forståelse af „det daglige“, men hans forståelse var begrænset af den historie, han levede i, og de juveler, som han blev brugt til at lægge på bordet i midten af sit værelse, skinner nu ti gange klarere, end de gjorde, da Miller først lagde dem på sit bord. De er nu i et skrin, der er større, for skrinet repræsenterer nu ikke blot Bibelen, sådan som det gjorde på Millers tid, men det repræsenterer nu både Bibelen og

Profetiens Ånd.

Det er disse to vidner, der frembringer prøvelsens lys i de sidste dage, og det er disse to vidner, der bliver en af de primære slagmarker i de sidste dage. Miller så kampen, for i sin drøm tog de hans skrin (Bibelen) og rev det i stykker. Johannes, som repræsenterer „de vise“ i de sidste dage, „var på den ø, som kaldes Patmos, for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld.“ Johannes blev forfulgt, fordi han troede på budskabet i både Bibelen og Ellen Whites skrifter.

Vi vil fortsætte betragtningen af de sandheder, som fremstilles ved synet om Ulai-floden, der blev åbnet i 1798, i den næste artikel.

„Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen dersom vi skulle glemme den vej, Herren har ført os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.“ Life Sketches, 196.